

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ελλάδα

8

Εξωτερικὸν

Φρ. Λι. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πῶς αἰτῆσι πεινῶνται :
Διευθύνει Φωνὴς τῆς Ἡπείρου
Αθήναις

ΕΤΟΣ ΕΝΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὅφειλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγράφωσι συνδρομηταὶ τὰ ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελετηρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάργαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐννεαετίας συντηροεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Εὐχάριστος ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ εἰσόδος τοῦ 1901. Κατ' αὐτὸ πρόκειται νὰ λυθῶσι πολλὰ ζητήματα ἀπασχολοῦντα πρὸ πολλοῦ τὴν Εὐρώπην καὶ τὰς Κυβερνήσεις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Τὸ Κινεζικὸν ζήτημα, ἀφ' ἧς τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα ἐξεβίβασαν τὰς πύλας τῆς πρωτεύουσας τοῦ οὐρανίου Κράτους καὶ ἡλευθέρωσαν τοὺς ἐν πολιτικῇ διατελοῦντας πρέσβεις, κατ' οὐδὲν ἐχώρησε πρὸς τὴν λύσιν αὐτοῦ. Ἡ ἐπιμονὴ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως, ὅπως τιμωρηθῶσι διὰ θανάτου οἱ ὡς ἔνοχοι θεωρούμενοι Σίνοι πρίγκιπες, ἐπέφερεν, ὡς εἰκόσ, δυσθυμίαν παρὰ τῇ Σινικῇ αὐτῇ καὶ παντελῇ ἄρνησιν· ἐγένοντο πρὸς ἀντιστάθμισιν δεκτοὶ ταπεινωτικοὶ τινες μόνον ὅροι περιληφθέντες εἰς τὸ σχέδιον τῆς περὶ εἰρήνης συνθήκης. Οὐχ ἥττον, καίτοι ἀγγέλλεται ὅτι οἱ Σινικὴ Κυβερνήσεις διέταξε τοὺς πληρεξουσίου αὐτῆς νὰ υπογράψωσι τὴν συνθήκην, αὕτη μένει εἰσέτι ἀνυπόγραφος· ὁ δὲ ἐκ τούτου γίνεται ὅτι δὲν ἐπὶ ἡλθεν εἰσέτι πλήρης ἡ μετὰ τῶν δυνάμεων ὁμοφωνία ὡς πρὸς τὰς λεπτομερείας τῆς συνθήκης. Ἡ γνώμη αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐκ τινος τηλεγραφήματος δι' οὗ ἀναγγέλλεται ὅτι ὅπως ἰδιαιτέως ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις συνεννοεῖται μετὰ τῆς σινικῆς ὅπως ἀντὶ τῆς ἀναλογούσης αὐτῇ μερίδος τῆς πολεμικῆς ἀποζημιώσεως δοθῇ ἐλευθεροπλοῖα ἐπὶ σινικοῦ λιμένος καὶ τὸ δικαίωμα τῆς εἰς τὴν Μαντζουρίαν ἐπεκτάσεως τῶν σιδηροδρόμων. Γενικῶς δὲ ἐξεταζόμενον τὸ σινικὸν ζήτημα δύο μόνον δυνάμεις ἀπασχολεῖ οὐσιαστικῶς, Γερμανίαν καὶ Ρωσσίαν. Τυπικῶς ἴσως ὁ Κάιζερ θέλει νὰ τιμωρήσῃ τὴν γενομένην εἰς τὸ Κράτος τοῦ προσβολῆν διὰ τοῦ φόνου τοῦ γερμανοῦ πρεσβευτοῦ· τὰ ὠφελήματα ὅμως κατ' οὐσίαν εἶνε μέγιστα διὰ τὴν Ρωσσίαν καὶ εἰς τὸ μέλλον ἡ ἐπιρροὴ αὐτῆς θέλει περισσότερον ἐδραιωθῇ, τὰ δὲ ἐμπορικὰ συμφέροντα αὐτῆς θὰ προαχθῶσι, ἂν οὐχὶ πρὸς ζημίαν τῶν ἄλλων Κρατῶν, τοῦλάχιστον κατὰ βαθμὸν ἀσυγκρίτως ὑπέρτερον. Ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ἰταλία κρατοῦσιν εἰς τὴν ἀπωτάτην ἀνατολὴν ἀπλῶς τὴν σημαίαν τῆς δῆθεν ὁμοφωνίας, ἡ καλλίτερον τῆς διχονοίας καὶ ἀντιζηλίας, στρέφουσι δὲ μᾶλλον τὴν προσοχὴν αὐτῶν πρὸς τὰς γειτονικοῦσας χώρας, πρὸς τὴν Μακεδονίαν, τὴν Ἡπειρον καὶ Ἀλβανίαν· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, πότε ὁ Ἰταλὸς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, πότε ὁ τῆς Αὐστρίας μᾶς θεωροῦσι διὰ δηλώσεων ἀορίστων ἐνώπιον τῶν βουλῶν ἢ πρὸς πρόσωπα μετ' αὐτῶν συνομιλοῦντα. Ὁμιλοῦσι περὶ τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Ἡπείρου ὡς περὶ χώρας ἀνηκούσης εἰς αὐτοὺς. Ἐκ τῶν δηλώσεων δὲ αὐτῶν μᾶς γίνεται γνωστὸν ὅτι συνεφώνησαν ἀναμεταξύτων νὰ μοιράσωσιν Ἡπειρον Ἀλβανίαν καὶ Μακεδονίαν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος σέβονται τὴν ἀκεραιότητα τοῦ ἐπὶ

τῶν χωρῶν τούτων Κυρίαρχον· ἀλλ' ἅμα δοθῇ εἰς αὐτὰς ἡ πρώτη εὐκαιρία θὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν κατὰληψιν. Κατὰ πόσον εἶνε ἄδικοι οἱ ὑπολογισμοὶ οὗτοι τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ἰταλίας εἶνε περιττὸν νὰ διακηρύξωμεν ἡμεῖς ἀπὸ τὰς στήλας ταύτας, διότι τὴν μὲν Ἡπειρον κατοικεῖ συμπαγὴς ἑλληνικὸς πληθυσμὸς οὗτινος δνείρον εἶνε ἡ ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου προσάρτησις αὐτοῦ. Τὰς δὲ προσδοκίας τῶν ταύτας οἱ Ἡπειρωταὶ ἀναμένουσιν ὅπως ἴδωσι πραγματοποιούμενας ἀπὸ ἔτος εἰς ἔτος. Τῆς δὲ Ἀλβανίας οἱ κάτοικοι εἶνε γνωστὸν τί ζητοῦσι, ἀνεξαρτησίαν, ἥτοι αὐτόνομον ἡγεμονίαν. Ἐπὶ οὐδενὶ λόγῳ εἶνε δυνατόν νὰ στέρξωσιν εἰς κατοχὴν αὐστριακὴν ἢ Ἰταλικὴν· ἀλλ' ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ βία δύναται τὰ πάντα νὰ διαπράξῃ, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀτιθάσσους Ἀλβανούς νὰ καθυποτάξῃ. Εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σχεδίων τούτων τῆς Αὐστροϊταλικῆς οὕτως εἰπεῖν προπαγάνδας οὐχὶ ὀλίγον συντελεῖ αὕτη ἡ ἐγγῶριος τουρκικὴ διοίκησις. Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ Σουλτάνος Ἀβδὺλ Χαμὴτ διαρκῶς ἀσχολεῖται πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν τοιούτων ἐνεργειῶν, δὲν ἐπιτυγχάνεται ὅμως αὕτη, καθότι τὰ διοικητικὰ ὄργανα εἰς ἃ εἶνε ἐμπειστευμένη ἡ τοιαύτη δράσις ἐπανεξάουσιν ὁσήμεραι τὴν ἀθλιότητα τῆς διοικήσεως διὰ τῆς βαρβαρῶς διαγωγῆς, διὰ τῆς καταπίεσεως, διὰ τῆς ἀπανθρώπου καὶ βιαιᾶς εἰσπράξεως τῶν φόρων, ἥτις ἐκτελεῖται διὰ τῆς πωλήσεως τῶν ὑπαρχόντων τῶν κατοίκων, ἥτοι ὑποζυγίων, αἰγοπροβάτων, οἰκιακῶν σκευῶν· εἰς ταῦτα προστίθεται ἡ ἐλλειψὶς ἀσφαλείας ζωῆς καὶ περιουσίας. Ἐάν τις ἀνατρέξῃ εἰς τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ λήξαντος ἔτους θὰ ἴδῃ ἀρπαγὰς ὁλοκλήρων ποιμνίων, κλοπὰς ἄλλας διαφόρους ἐπὶ ζημίᾳ καὶ καταστροφῇ τῶν ἀτυχῶν κατοίκων, οὐδεμίαν δὲ ἐκ μέρους τῆς τεταγμένης διὰ τὴν ἀσφάλειαν ἀρχῆς πραγματικὴν ἐνέργειαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν κατοίκων.

Νομίζουσιν οἱ ἐν Ἡπείρῳ καὶ Ἀλβανίᾳ ὑπάλληλοι ὅτι διὰ τῶν μέσων τούτων ἐξυπηρετοῦσι τὸν σεβαστὸν αὐτῶν Κυρίαρχον, ἐνῶ πραγματικῶς πράττουσιν ὅπως τὸ ἐναντίον· φέρουσιν ἀφ' ἐνός τοὺς κατοίκους εἰς πλήρη ἀπελπισίαν, ἀπαγοῖτευσιν καὶ ἐξέγερσιν, δίδουσι δὲ ἐξ ἄλλου ἀφορμὴν εἰς τὰς Ἰταλο-αὐστριακὰς προπαγάνδας νὰ ὑποδαυλίσωσι τὰ μίσση τῶν Ἀλβανῶν καὶ ὠθῶσιν αὐτοὺς εἰς στάσιν κατὰ τῶν ἀρχῶν, ἥτις ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ λαμβάνουσα εὐρυτέρας διαστάσεις θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν Αὐστρίαν ἢ Ἰταλίαν ἢ καὶ ἀμφοτέρως ἐκ συμφώνου νὰ ἐπέμβωσι πρὸς ἐπαναφορὰν δῆθεν τῆς τάξεως. Ἴσως ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἡ εἰδησις ἡ ὁποία ἐκ Βιέννης προερχομένη ἀναφέρει ὅτι διεξάγεται συνεννόησις μετὰ τῶν Κρατῶν τοῦ Αἴμου (πιθανόν Σερβίας, Μαυροβουνίου, Βουλγαρίας) περὶ κοινῆς πρὸς ἄλληλα συμμαχίας. Περὶ Ἑλλάδος οὐδαμῶς γίνεται λόγος· οὔτε ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ Ἡπειρωτικοῦ ζητήματος, οὔτε περὶ τοῦ Ἀλβανικοῦ καὶ Μακεδονικοῦ. Φαίνεται ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασις, καὶ ἐν γένει ἡ δημιουργηθεῖσα ἀπὸ τοῦ πολέμου καὶ ἐντεῦθεν, ἐπιτρέπει εἰς πάντας νὰ ἀδιαφορῶσι καθόσον ἀφορᾷ τὰς βλῆψεις καὶ ἐνεργείας τῆς Ἑλλάδος. Ἀληθῶς αἱ πληγαὶ τοῦ πολέμου δὲν κατωρθώθη νὰ θεραπευθῶσιν. Αἱ μετὰ τῆς Τουρκίας συνθήκαι καίτοι παρήλθον τρία ὁλόκληρα ἔτη δὲν κατωρθώθη νὰ υπογραφῶσι καὶ μένουσιν

ἐκτεθειμένα τὰ συμφέροντα τῶν ὁμοεθνῶν· ἡ τοῦ στρατοῦ διοργάνωσις, ἣν δραστηρίως ἀνέλαβε καὶ ἐπιδιώκει νὰ ἀγάγῃ εἰς αἴσιον πέρας ὁ Διάδοχος, εὐρίσκεται εἰς τὸ πρῶτον στάδιον καὶ μόλις μετὰ 3—4 ἔτη θὰ ἔχωμεν ἀπαρχὰς αὐτῆς· ἡ οἰκονομικὴ διαρρύθμισις δὲν παρουσιάζει οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος βεβαιότητα. Ἐπ' αὐτῆς συνεκροτήθη δεινὴ διαμάχη ἐν τῇ βουλῇ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργὸς ἐφρόνει ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους, ὅπως ὑπέβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν Βουλὴν, θὰ παρουσιάσῃ κατὰ τὴν λήξιν τῆς περιόδου αὐτῆς περίσσειμα ἐσόδων· Τούναντίον ἡ ἀντιπολίτευσις φρονούσα, ὅτι ἡ κυβέρνησις, διὰ τῆς ἰδρύσεως νέων πρωτοδικείων καὶ νομαρχιῶν καὶ δι' ἄλλων νέων δαπανῶν, ἤρξατο τὰς δαπάνας τοῦ Κράτους καθ' ὃν χρόνον ἔδει οὐ μόνον αὐστηρὰ οἰκονομία νὰ ἐπικρατήσῃ ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν παλαιῶν δαπανῶν νὰ ἀποκοπῶσιν ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ. Ἐνίσχυσε τὴν ἀντιπολίτευσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον καὶ ἡ ἐκθεσις τοῦ παρὰ τῷ ἐλέγχῳ ἀντιπροσώπου τῆς Ἀγγλίας Κόμππετ, ὅστις προεικονίζετο ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς θὰ παρουσιάσῃ σπουδαῖον ἑλλειμμα· ὡς ἐκ τούτου ἀπάσας αὐτῆς τὰς προσπάθειας κατέβαλεν ἡ ἀντιπολίτευσις ὅπως παρακωλύσῃ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ, θὰ ἐπιτυγχάνετο τοῦτο καὶ θὰ ἠναγκάζετο ἡ κυβέρνησις ἢ νὰ παραιτηθῇ ἢ νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Βασιλέως τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς, ἐάν ἡ μερίς τοῦ Ζαΐμη δὲν ἐδοθῇ τὴν κυβέρνησιν εἰς τὴν συγκροτήσιν ἀπαρτίας. Λέγεται ὅτι ὁ Βασιλεὺς διὰ τινων δηλώσεων αὐτοῦ κατέστησε γνωστὸν ὅτι θὰ ἦτο ἐπιζήμιον εἰς τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα νὰ ἀποδοθῇ τὸ Κράτος εἰς νέας ἐκλογὰς καθ' ἣν ἐποχὴν ἔχομεν τόσα ἐκκρεμῇ ἐξωτερικὰ ζητήματα καὶ εὐρισκόμεθα εἰς τὰ πρόθυρα τῆς λύσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ κρητικοῦ ζητήματος καὶ συνεπῶς ὑπεστηρίχθη ἡ κυβέρνησις εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ. Ἀληθῶς αἱ νέαι ἐκλογαὶ ἄγνωστον ἦτο ἐάν θὰ ἐδίδον συμπαγὴ κυβέρνησιν. Ἐπεβάλλετο ἔμως ἡ ἀναβολὴ αὐτῶν ἐάν πράγματι πρόκειται ἡ ἐπιλύσις τῶσιν σπουδαίων ζητημάτων. Κατ' Ἀπρίλιον θὰ συνέλθῃ διὰ πρώτην φορὰν καὶ ἡ τῶν Κρητῶν συνέλευσις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου καὶ πρὸς αὐτὴν στρέφεται οὐ μόνον τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ Κράτους ἡ προσοχὴ ἀλλὰ καὶ πάντως Ἑλλήνων ἡ καρδία. Πρόκειται ἡ συνέλευσις αὕτη νὰ εἴπῃ ὅτι θέλει τὴν μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος ἐνωσίαν τῆς, ἵνα ἐλαττωθῇ ἐν μέρει τὰ βάρη καὶ τὰς θυσίας εἰς ἃς ὑποβάλλεται πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν δουλευόντων ἀδελφῶν.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἐν βαρβαρότητι ἢ ἐν πολιτισμῷ ζῶμεν;
Ἡ δημοσίαις ἀσφάλεια.

Τί συμβαίνει ὅμως. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θρησμοῦ ὁ ἀφέντης ἀγορεύει νὰ πάρῃ σιτάρη ἢ καλαμπόκι· καθὼς εἶχε συμφωνίαν καὶ ζῆτει χρήματα, διότι γνωρίζει ὅτι ὁ χωρικός δὲν ἔχει χρήματα διὰ νὰ πληρώσῃ. Ὁ χωρικός τότε τοῦ ζῆτει τὴν ἀδειαν νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πάρῃ τὸ σιτάρη ἢ τὸ καλαμπόκι εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀφ' οὗ τὸ πώλῃ νὰ τοῦ δώσῃ τὰ χρήματα. Ὁ ἀφέντης ὅμως δὲν τοῦ δίδει τὴν ἀδειαν, ἀλλὰ συγ-

καταφέρει τέλος μετά πολλὰς παρακλήσεις του χωρικού να πάρη αυτός το σιτάρι ή το καλαμπίκι καταλογίζων τὰς οκάδας εἰς χρήματα. Καί τότε καταφαίνεται ὁ ἀληθὲς σκοπός, δι' ὃν ἐζήτει χρήματα. Διότι τὸ σιτάρι πού του δώσε διὰ σπόρο τὸ ὑπολογίζει πρὸς 80 ἢ 90 παράδες τὴν οκάαν, ἐν ᾧ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν πωλεῖται πρὸς 50 ἢ 60 παράδες τὴν οκάαν. Τὸ δὲ σιτάρι πού του δώσε διὰ σπόρο τὸ ὑπολογίζει πρὸς 80 ἢ 90 παράδες τὴν οκάαν, ἐν ᾧ καὶ ἡν ἐποχὴν αὐτός του δώσε τὸ σιτάρι ἐπωλεῖται 60 ἢ 70 παράδες τὴν οκάαν· ἀλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσωμεν καλλιτέρα τοὺς ψευδο-λογαριασμούς αὐτοὺς τοῦ ἀφέντη, ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ χωρικός ἐξήτηςσε καὶ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν 80 οκάδας σιτάρι γιὰ σπόρο καὶ συμφωνεῖ μετ' αὐτὸν νὰ τοῦ δώσῃ ἐν ὥρᾳ θερισμοῦ ἄλλας τόσας οκάδας. Ὁ ἀφέντης ὅμως, ὡς ἐθώμεν εἰπόντες, μετὰ πολλὰς προσποιητὰς δυστροπίας δέχεται νὰ πάρη σιτάρι καταλογίζων αὐτὸ εἰς χρήματα. Ἀς ἴσωμεν λοιπὸν ἀντὶ πόσων χρημάτων ὁ δυστυχὴς χωρικός νὰ ἐξοφλήσῃ κατορθοῦν τὸ χρέος τῶν 80 οκάδων καὶ ἡν ἐποχὴν ἔλαβεν αὐτός τὸ σιτάρι τοῦτο ἐτιμᾶται 50 παράδες τὴν οκάαν, ἂρα αἱ 80 οκάδες τιμῶνται 4,000 παράδες, ἥτοι 100 γρόσια. Ὁ ἀφέντης ὅμως τὸ ὑπολογίζει πρὸς 70 παράδες, ἂρα οὐδεὶς νὰ πληρώσῃ 140 γρόσια κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἀφέντη, ὅλα δὲ 40 γρ. ἐπὶ πλέον. Ἡγὼν πρέπει νὰ ὑπολογίσωμεν καὶ πόσον θὰ ἀγοράσῃ τὸ σιτάρι ὁ ἀφέντης, τὸ ὅποιον τοῦ προσφέρει ἀντὶ χρημάτων ὁ χωρικός, τοῦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν, καὶ ἡν θὰ τὸ παραδώσῃ ὁ χωρικός τιμᾶται καὶ ὑποθέσιν 40 παράδες, ἐπιμένους, διὰ νὰ κλεισθῇ τὰ 140 γρόσια, πρέπει νὰ πωλήσῃ 140 οκάδας, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ πωλήσῃ μόνον 100 οκά., διότι 100 γρ. ὠρεῖται εἰς τὸν ἀφέντην του· ἀλλὰ θὰ ἦτο πολὺ εὐχρηστικὸς, ὑποθέτω, ἐάν ἐπώλει μόνον τόσας ἐπειδὴ θὰ πωλήσῃ πολὺ περισσώτερας κατὰ τοὺς λόγους πού τοῦ ξεπουρνίει ὁ ἀφέντης του. Οὗτος δὲν τοῦ ὑπολογίζει τὸ σιτάρι πρὸς 40 παράδες, καθὼς πωλεῖται τὸ σιτάρι, ἀλλὰ πρὸς 20, διότι ἐστὶ τὸ θέλει αὐτός, ἐπιμένους οὐδεὶς νὰ πληρώσῃ 280 οκάδας. Ἐὰν τώρα ἐνθυμηθῶμεν διὰ ἀρχικῶς ἐπρεπε νὰ πωλήσῃ 100 μόνον οκάδας, διὰ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, ἐάν ἐγίνετο μὲν δικαιούσῃ ὁ λόγος αὐρίσκον ὅτι θὰ δώσῃ ἐπὶ πλέον 180 οκάδας· εἰς ἐπιμέτρον δὲ ἂς ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ὁ χωρικός ἀπὸ τὸ ὅλκον πόσον δίδει τὰ 3)10 αἱ δικαιοῦμαι (ἡμεροί) εἰς τὸν ἀφέντην του καὶ 4)10 εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ τότε ἂς φαντασθῶμεν τί ἀπομένει εἰς αὐτόν· ὡς ἐν τούτῳ κανεὶ σχεδὸν χωρικός δὲν κατορθοῖ νὰ πληρῶνῃ μετ' αὐτοῦ ἡ μὲ καλαμπίκι τὸ χρέος του. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἀφέντης στέλλει καὶ τοῦ πέρνει τὴν γελάδα του ἢ τὸ πρόβατό ἢ τὴν βελέντζη ἢ ὅτι, ἄλλο τοῦ εὖρη εἰς τὸ σπίτι καὶ τὰ πωλεῖ ὅσο-ἅσο, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ χρέος του. Ὁ χωρικός βλέπων τὸν αὐτόν τοῦ ἀπογυμνωμένου οὐδεὶς οὐ μόνον νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποδείκνυ ὅτι εἶνε καὶ διὰ εὐχρηστικῶς ἀπὸ τὴν ἀφέντην του, ὁ ὁποῖος φροντίζει πάντοτε διὰ τὸ καλὸν του, διὰ τὴν εὐτυχίαν του, ἄλλως ἐὰν τολμήσῃ νὰ ἐκφράσῃ τὴν παραμικρὴν δυσἀρεσκίαν, θὰ ἐὰρ ἀλύπητα ἢ θὰ ὑβρισθῇ ἢ θὰ εὐρεθῇ καμμίαν ἡμέραν φρονεμένους· σὲ κανένα χανδάκι, ὅπου θὰ τὸν τραβοῦν τὰ σκυλιὰ.

Ἐννοεῖται οὖν ὅτι ἐν τοιαύταις καταστάσεσι τῶν πραγμάτων, ἐν τοιαύτῃ ἐκρήθυμ καταστάσει, καὶ ἡν ἡ ἀσφάλεια τοῦ χωρικοῦ εἶνε ἐπὶ κρατοῦσας τῆς ἀσφαλείας μιᾶς μὲν καὶ, διότι ἐκεῖνη ἐπὶ τέλους ἔχει μίαν βοήθειαν, ἔχει τὰ πτερό, ἐν ᾧ ὁ δυστυχὴς αὐτός ἄνθρωπος δὲν ἔχει καμμίαν βοήθειαν, ἀλλ' ὡς ἐν κλωβῷ ὢν, εὐρίσκειται πάντοτε εἰς τὴν διάβασιν τοῦ ἀφέντη του· εἰς τοιαύτην, λέγωμεν, περίστασιν ἡ φρόνησις πρέπει νὰ συγκαταστήσῃ σφιγκτὰ σφιγκτὰ τὸν ἄνθρωπον, διότι ἄλλως ἀπόλλυται, πηγαίνει χαμένος σὺν τῷ σκυλὶ σὺν ἀμπέλι· καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ χωρικός κατέχοντι μεγάλην φρόνησιν καὶ μετὰ περισσὴν πείρᾳ ἐξαγχαρίζονται τὸν καιρὸν. Εὐτυχῶς ἂν ἦ μάλλον δυστυχῶς ἂν ἦ γυναικίσι ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς χωρικούς ἐθαυμάσαντες τὴν ἀλγίαν τὴν ἐπιδεξιότητα μετ' ἧς οἱ πλείστοι αὐτῶν κατορθοῦσι νὰ ἀποδεί-

κωσι τὸν ἐκάστοτε προσελθόντα κίνδυνον ἀναβάλλοντες οὕτω ἐπὶ τινα χρόνον τὸν ἐπιχειρούμενον θάνατον. Ἀλλ' ὅσον μεγάλη καὶ ἐάν εἶνε ἡ φρόνησις αὐτῶν, ὅσον ροδερὸς καὶ ἐάν εἶνε ὁ κίνδυνος, δὲν εἶνε δυνατόν δυστυχῶς πάντοτε νὰ συγκατορθοῦνται καὶ ὁ φρονιμώτερος αὐτῶν εἶνε περιστάσει· καὶ ἂς καὶ οἱ νονηχέστεροι τῶν ἀνθρώπων γίνονται ἐπιληρμονες τοῦ αὐτοῦ τῶν, καθίστανται ἐξω φρενῶν. Ἡ μεγάλη ἀδικία τοῦ ἀφέντη ὑπὸ καινοφανεῖς· καὶ ἡ ἐκάστην μορφή, τὰ βιαιότατα μέσα, τὰ ὅποια μεταχειρίζεται, αἱ ἀτιμωτάται καὶ ὑβριστικώταται ἀπειθεῖς αὐτοῦ ἐξεγείρουν ἐπὶ τοσοῦτον τὸ αἶσθημα τῆς φιλοτιμίας, ὥστε ἐξω αὐτοῦ γενόμενος ὁ ἄνθρωπος λησμενὲν τὴν ζωὴν του, λησμενὲν τὴν οἰκογένειάν του, τὰ προσφιλή του τέκνα, τὰ ὅποια θὰ τὰ ἀφήσῃ τόσον μικρὰ καὶ ἄπειρα ἐκτεθειμένα εἰς τοιοῦτον κίνδυνον καὶ τολμᾷ τὰ ἀντιπρὶν εἰς τὸν ἀφέντην του, νὰ κἀμῃ αὐτῷ παραστάσει ἢ καὶ νὰ ἐκφρασθῇ κατὰ τῆς βιαιότητος αὐτοῦ. Ἐννοεῖται ὅμως ἐπὶ πᾶσαν πᾶρα πολὺ ἀκριβὴ τὰ πληρώσῃ τὴν τὸλμην του. Ἐκτός δὲ τούτων, οἱ ὁποῖοι οὕτω πως παρασύρονται εἰς τὴν καταστροφὴν, εἶνε καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι συχνὰ πυκνὰ μεπερδεύονται εἰς τὰ σκληρότατα δίκτυα τοῦ ἀφέντη ὁδοῦμενοι ὑπὸ τῆς κορυφῆς, δι' ἧς διελαύνονται· δὲν δυνάμεθα βεβαίως, νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὅλοι οἱ χωρικοὶ κατέχονται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μέτρου τῆς φρονήσεως· ἡ πορεία τοῦ ἀνθρώπου νῦν δὲν μᾶς ἔχει συνεισφέρει μετ' αὐτοῦ παραδείγματα, διότι εἰς εὐδαιμονίαν τοῦ χρόνου περὶ ὅσον, εἰς εὐδαιμονίαν ἐποχῆς ἀμύνης, ἡ ἐκφυλισμοὶ παρουσιάζουν οἱ ἄνθρωποι τὸ αὐτὸ μέτρον οὐδὲ κατηρτίσθη ποτὲ γενικὴς κανὼν ἐπὶ τῶν πρὸξενων τοῦ νῦν· εὐρίσκονται λοιπὸν καὶ ἄνθρωποι ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν συγκατορθοῦνται ὑπὸ ἱκανῆς φρονήσεως, ἐστὲρ μένει ὁραβῆται, ὥστε νὰ ἴδωσι τὸν κίνδυνον, ἐστὲρ μένει ὥτων καὶ μνήμης, ὥστε νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ ἐνθυμῶνται τὰ βάσανα τοῦ ἀφέντη τῶν καὶ νὰ σιωπῇ νὰ καρφώνουσι, δυνατὰ δυνατὰ τὸ στόμα των καὶ νὰ μὴ προσφέρουν οὐδὲ λέξιν ἀλλὰ νὰ σκύβουσι χαμηλὰ-χαμηλὰ τὸ κεφάλι καὶ νὰ δεχθῶσιν ἀγογγγίστους ἐντελῶς ὅσα κτυπήματα θέλει χρεῖσαι εἰς αὐτοῦ ὁ ἀφέντης των· ἀντὶ λέγομεν νὰ πράττωσιν οὕτω, τούναντι ἐκτίθενται καὶ ἡ ἐκάστην εἰς κίνδυνον, εἰς ἄφροντον καταστροφὴν, εἰς ἀναπόφευκτα βασανιστήρια.

Ἐξ ὅλων τούτων ἐννοεῖται τί δὲν ἀπολείπονται ἀπὸ τὰ μέρη ταῦτα οἱ ἄνθρωποι, αἱ ὕβρεις, αἱ ἀτιμωταί· καὶ συχνότερον οἱ φόνοι· καὶ ἡ ἐκάστην εὐρίσκονται φρονεμένους σήμερον σὲ τούτῳ τὸ χωρίον, αὐτοὺς δὲ ἐκεῖνο καὶ μεθάρουν σὲ ἄλλο. Οἱ πλείστοι δὲ τῶν φόνων τούτων ἀποκρύπτονται, διότι τὸ βάρος αὐτῶν ἐκρίπτεται εἰς τοὺς χριστιανούς, ἐξ ὧν πάντοτε εὐρίσκονται εἰς τὰς φυλακάς δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν. Ἐκ τῶν φυλακῶν δὲ ἐξεργάζονται ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουσι νὰ πληρώσωσιν, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι εἶνε ὀλίγοι, οἱ δὲ πλείστοι, ὅλοι σχεδὸν δὲν ἔχουν οὔτε ψυκτὴν νὰ φῶν καὶ οἱ τοιοῦτοι μένουσιν ἐκεῖ καὶ σὴνονται εἰς τὰς τρώγλας ἐκεῖνας.

Ἦν τὸν τοιαύτην ἀσφάλειαν, ὑπὸ τοιαύτην ἡσυχίαν ζῇ πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶνε ὁμαίμονες ἀδελφοὶ μας, παραδόξως δὲ τοὺς προέχοντες τούτους· Τούρκους καθὼς καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτοῦ· μὲν ὅμως τῆς Ἀλβανίας ὑποστηρίζει πολὺ ἡ κυβερνήσις καὶ διὰ εὐρύτου τρόπου διατηρεῖ αὐτοὺς εἰς καλὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν μετὰ ὅλην τὴν σπατάλην των· ὁσάκις τὰ οἰκονομικὰ ἐνός ἐξ αὐτῶν κλονίζονται, παρουσιάζεται οὗτος ὡς ἐνοικιαζόμενος χωρὶς ἀνηχόντων εἰς τὴν κυβέρνησιν. Ἐνοικιάζει λοιπὸν πράγματα κάμποσα χωρία καὶ μαζεύει ἐκεῖθεν μετὰ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον προνοεῖται ἀρκετὰ χρήματα, ἀλλὰ εἰς τὴν κυβέρνησιν δὲν δίδει πεντάτα.

ΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΑΘΗΝΑΙ—Κ ΠΟΛΙΣ ΕΝ ΗΠΕΙΡΑΙ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μικαύλη παρὰ τὴν Τρούμπαν. Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Γεωργ. Π. Μπουτίν· οἱ ἐν αὐτῷ προσερχόμενοι εὐρίσκουσι πρόθυμον ὑπηρεσίαν καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐκολίαν.

ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ζ'.

Τούτων οὖν οὕτω· ἐχόντων καὶ τοῦ ἐνός ἀδελφοῦ ἐκ πελασγῶν ἀνατιμωρῆτος τὴν καταγωγὴν ἔλκοντες, ὡς εἶδομεν, φυσικῇ τῷ λόγῳ καὶ ἡ τοῦ ἐτέρου κασιγνήτου «Σηκπτάρ» ἐκ τῶν πελασγῶν ἡ καταγωγὴ ἀποδεικνύεται οὕσα, ὡς ἐκ τῶν γλωσσολογικῶν ἐρευνῶν τοῦτο ἀριόλητον ἐγένετο ἐνταῦθα.

Ἐπειδὴ λοιπὸν Ἕλληνες καὶ Σηκπτάραι εἰμὲθα γνήσιοι ἀδελφοί, ὁμαίμονες, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐθνολογικοῦ κορμῷ προελθόντες, πρὶς τί νὰ χωρισθώμεν; πρὶς τί νὰ παραδεχθῶμεν ἐπὶ σηγήσεις ξένων τεινέουσας πρὸς διαχωρισμὸν τῶν δύο τούτων ἀδελφῶν; ἴσως οἱ ξένοι ἔχουσι τὸ ἐνδιαφέρον νὰ βλεψῶσιν ἡμᾶς διχονοοῦντας καὶ διὰ τοῦτο μεταχειρίζονται παντοῖα μέσα ὅπως διασπᾶσιν ἡμᾶς, ἥτοι ἱεραποστόλους ἐν Ἀλβανίᾳ χάριν προσηλυτισμοῦ ἐξαποστέλλουσι, ὑποσχέσεις κυρίας δίδουσι ὡς ἐπιθυμοῦντες ὁρᾶν καλὸν τῶν ἀδελφῶν Ἀλβανῶν, δαπάνας πρὸς ἐκπαίδευσιν, πρὸς σύστασιν Ἀλβανικῶν Σχολείων, ἥτοι «ἐθνικῶν» ὡς καλοῦσιν αὐτὰ ἐκεῖνοι καταβάλλουσι, συλλόγους καθιστῶσι τὴν ἐθνικὴν ὁδὸν ἀποκατάστασιν τῶν Ἀλβανῶν ἐπιδικάζοντες, ὅργανα τοῦ τύπου πρὸς διάδοσιν τῶν ἐθνικῶν ἰδεῶν, καὶ ἐν γένει πάν μύθον ἐκμεταλλεύονται ὅπως ἐννοεῖται τὴν δυσπιστίαν μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν καὶ ἀναρριπῶσιν ἐπομένους τὴν ἀντιζηλίαν καὶ τὴν ἐχθρότητα ἐξεγείρουσι μεταξὺ αὐτῶν· ἐπειδὴ γινώσκουσι καλῶς οἱ τὰ τοιαῦτα ἐπιχειροῦντες τί ἂν κατορθώσωσι τούτοις, τὴν μὲν Ἑλλάδα ἐξαθενοῦσιν εἰς βαθμὴν ἀπίστευτον, ἐμψήχοντες εἰς τὰ πλεῖστα αὐτῆς σφῆνα λοχουμένης καὶ ἐπιτεροῦσιν ἀνὰ ἀνασάνη» κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον, διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Ἀλβανίας μέχρι Πρεβέζης καὶ ἐν γένει ἀπορροφώμενης τῆς Ἡπείρου ἀπᾶσης μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ τοῦ Ἰονίου ἀπ' ἐτέρου τὴν δὲ Ἀλβανίαν μαζαδῶσιν ὑποστηρίζουμένην οὕτως, θέλουσι καταστήσει εὐχέων καὶ εὐδαιμονίαν ἐν τῇ δοθείσῃ πρώτῃ περιστάσει. Αὕτη εἶνε ἡ καθαρὰ θέσις σήμερον τοῦ Ἀλβανικοῦ ζητήματος ἐν ἀληθείᾳ.

Τί τὸ ποιήσαντες λοιπὸν; «οὐ γὰρ ὦραν καθεύδοντες, κατὰ τὸν Ξενοφῶντα, ἀλλὰ νήρειν ἐν πᾶσιν, ἐάν-θέλωμεν ἵνα μὴ ἡμᾶς προλάβωσιν ἄλλοι ἐνφροσύνοντες οὕτως ἡμῶν γινόμενοι».

Ποῖα μέτρα πρακτικὰ πρέπει νὰ λάβωμεν, δὲν πέπειρε νὰ λέγωμαι, οὐδὲ πολιτικῆς συνέσεως ἔργον εἶνε τούτο· πολλὰ ἐργάζομεν ἄλλοτε περὶ τούτων εἰς τὰς ἐφημερίδας πρὸς δὲ καὶ Ἀδελφότητα ἐνταῦθα συνεστήσαμεν μετ' ἄλλων ἀδελφῶν τὸ ἡμέτερον καθήκον ὡς ὅλον τε ἐξετελέσαμεν καὶ οὐ παύομεν τό γ' ἐφ' ἧμιν ἐκτελοῦντες αὐτὸ καὶ ἐφ' ἧς· Ἀλλ' οἱ ἀρμόδιοι, πιστεύω, ὅτι ἐν τῇ καταλλήλῃ ὥρᾳ θέλουσιν εἶπει τοῖς ὑπεναγμένοις τὸ τοῦ ἀρχαίου χρησμοῦ.

«Μεγα μ' αἰτεῖς· Ἀρχαῖον αἰτεῖς· οὗτοι δώσω».

«Πολλοὶ γὰρ βαλκανηφῶντες εἰσι, οἱ σ' ἀποκαλύπτουσι».

Οὐδὲν ἦτο ὅμως γενικῶς ὁμιλοῦντες ἐπικαλοῦμεθα τὸ λόγιον· «Προσῶν εἰς τὴν Ἀλβανίαν» καὶ προσῶν ἐγκαίρως ἀπαυτεῖται, ἀπὸ τοῦδε τὸ ἔδος· προελθόντες, ἐφ' οὗ αἱ ἀρμόδιοι εἰς τὸ μέλλον ἐργασίαν θέλουσι γίνεσθαι· συσφίγγει τὸν πρὸς ἀλλήλους ἀνέκων ὑπερχειρῶν παντοειδῶν στενῶν σχέσεων μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Σηκπτάρων· σύνδεσμος στενός· τῶν μεταξὺ αὐτῶν, ἀποκαθίστανται αὐτοὺς ὡς χωριστοὺς ἐν τῷ μέλλοντι ὑφ' ὁποίας ὁπότε ἐπέφωσιν. Τοιαῦτα σχέσεις καὶ τῶν Ἀλβανῶν σφίζουσι τὸ αὐτοτέλες καὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ ἀκαταμάχητον. Οἱ μεγάλοι ἐθνολογικοὶ ὄγκοι δυσκόλως ἐν τῇ κινήσει αὐτῶν θέλουσιν ἐπιρρεῖσαι αὐτοὺς. Ὅθεν Ἕλληνες καὶ Ἀλβανοί, ἀδιδασκαστα καὶ ἀδιαχώριστα τέκνα τοῦ ἱελαστικοῦ Δαδωναίου Διὸς διατελοῦντα, θέλουσιν ἐκπληρώσει τὸν μέλλον αὐτῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ προσοριζόμεν, θέλουσιν διατηρεῖ πολὺ ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι περιπαθοῦς

στρέφουσιν ἐνδοκρὺ τὸ βλέμμα πρὸς τὸ νέον τοῦτο λάβαρον τῆς ἀνθρωπότητος, ἐφ' οὗ εἰς τὴν γεγραμμένην αἱ ἀθάνατοι λέξεις «Ἰσότης, Ἀδελφότης καὶ Ἐλευθερία» πάντων τῶν λαῶν τῆς Γῆς.

Ἀθαν. Πιερρόδης Ἡπειρώτης
Σχολάχης.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

τῇ 26 Δεκεμβρίου 1900

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν 22αν τρέχοντος ἀπέβυσαν ἐκ γρίπης μετὰ πνευμονίας ὁ ἐνταῦθα γενικός πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Δακός. Ἐξ Ἱδρας ἔλθον τὸ γένος καὶ ἐπὶ τριακονταετηρίαν χρηματίσας πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς διάφορα μέρη τῆς Τουρκίας διεκρίνετο διὰ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ καὶ τὴν βαθειὰν γνώσιν τῶν Τουρκικῶν πραγμάτων. Ἦτο ἀπλὺς καὶ ἀνεπιτήδεωτος τοῦς τρόπους, εὐπροσφύρος, μετῴμιος, μεμετρημένος, πρὸ πάντων δὲ ἀνθρωπῶς καὶ καλῶς. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐπροξένησε βαθύτατην θλίψιν εἰς τὴν ἐνταῦθα κοινωνίαν· ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκείας. Τὴν καὶ δὲ αὐτοῦ γενεὴν τὴν 24ην τρέχοντος παρηκολούθησεν ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ Γενικός ἡμῶν Διοικητὴς Ὁσμὰν πασᾶς λίαν ἐκτιμῶν τὸν μεταστάντα, ὁ Διοικητὴς τῆς χωροφυλακῆς, οἱ πρόξενος τῶν Μεγ' Δυνάμεων καὶ πλῆθος ἀπειρον λαοῦ.

Ἐπὶ στέφανον κατετέθησαν, εἰς τῆς σεβαστῆς αὐτοῦ χήρας, εἰς τῆς ἐνταῦθα ἑλληνικῆς παροικίας, τρεῖς τῶν κ.κ. προξένων καὶ εἰς τῶν ἐνταῦθα διηγήτων. Παράσιμα ἔφερε τὸν «Χρυσὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος» καὶ τὸ Ὀθωμανικὸν Μεδζήτι Γ' τάξεως. Τὴν κηδεῖαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα πρὸς τὴν τὸν μεταστάντος.

Ἡ ἀναπήρωσις τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶνε ἀτυχὴς δυσχερεστάτη, ἰδίως ἐν Ἑλλάδι, ἐνθα δὲν διεπλάσθησαν ἐπὶ χαρακτῆρες καὶ δὲν κατενοήθη ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος, διὰ τοῦτο σπανίως μένοντι εὐχρηστικῶς ἀπὸ τοὺς ἑλληνας προξενικούς ὑπαλλήλους.

Πρὸ ἡμερῶν ἐκάλυψε τὰ περίρθη καὶ τὰς πεδιὰς, τὰς στέγας τῶν οἰκίων τῆς πόλεως μας καὶ τὰς ἀγρούς αὐτῆς παρυπτάτῃ γιῶν πάχους ὑπὲρ τὴν μίαν πηλῆμιν. Ἡ γιῶν αὕτη διέκοψεν ἐπὶ δύο ἡμέρας τὴν μετὰ τῶν περὶ καὶ τῆς Ἑλλάδος συγκοινωνίαν τῆς πόλεως μας, δυσχεραίνει δὲ εἰσέτι αὐτήν. Ἰδίᾳ κατετάραξε τοὺς ἐγόντας πρὸβατα, οἵτινες ἀπατηθέντες ἐκ τῆς συμπτώσεως σειράς προηγουμένων ἑτῶν, καὶ ἂν οὐδὲ νιχὴς γιόνος εἶχε πέσει, δὲν ἐπρονοήσαν ἐγκαίρως, ὅπως προηγουμένως νὰ ἀναγὰν ἀπαγορεύσαν τὴν τελευτὴν μνημονίων καθὼς καὶ τὴν θρησκευτικὴν κηδεῖαν ἐπὶ τῷ θαλάτῳ τοῦ Τολσῶν συνετελεσθῇ ἐπὶ αὐτοῦ τῆς Ἑκκλησίας τὸ ὅποιον φέρει ἐπ' αὐτοῦ ὁ συγγραφεύς, ὅστις ἐγράψεν ἀναγνίστων τῶν ὁργμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Μεθ' ὅλων τῶν ὕψους ἡ τελετὴ τοῦ νέου ἔτους διεξήχθη μετὰ πολλῆς ζωηρότητος. Ὁ ναὸς τῆς Μητροπόλεως εἶχε διακοσμηθῇ ἐξομαλῶς καὶ ἀπὸ ἐνωρὸς τὸ πλῆθος εἶχε συρρεύσει εἰς τὰς πόδας καὶ τὴν πλατείαν τοῦ ναοῦ συσπείρον τὴν κανονικὴν παρατάξιν τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων· τὸ γένος τὸ προσταγμὰ τῶν ὁποίων εἶχεν ὁ συνταγματάρχης τοῦ ἱππικοῦ κ. Γρίβας. Ἐφέτος εἶχε τοῦτο τὸ ἐξαιρετικὸν ἡ τελετὴ ὅτι τὴν ἐποικίαν ἡ παρουσία τῶν ἀξιωματικῶν τῶν ξένων πολεμικῶν σωμάτων τῶν ὁμοῦντων ἐν τῷ λιμένι Πειραιῶς. Ἀπὸ ἐνωρὸς εἶχε μεταβῇ εἰς τὸν ναὸν τὸ Ἰουργικὸν Συμβούλιον τὸ προεδρεῖον τῆς Βουλῆς, τὸ διπλωματικὸν σῶμα καὶ πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί. Ἡ ὁδὸς Ἑρμού καὶ ἡ ἀγορὰ πρὸς τὰ Ἀνάκτορα εἶχον καταστῇ ἀδιάδοτοι ἐκ τοῦ συρρεύσαντος πλῆθους. Οἱ ἦτοι τῶν σελήγων ἀνῆγγειλαν κατὰ τὴν δεκάτην

Ἀλβανίᾳ. Διάφορα ἄλλα τηλεγραφήματα βεβαιοῦσιν, ὅτι εἰς τὸ Κουρδιστάν καὶ Ἰεμένην αἱ ταραχαὶ ἐξακολουθοῦσιν.

Ἐν Βιέννῃ κυκλοφορεῖ φήμη, ὅτι μεταξὺ τῶν βαλκανικῶν Κρατῶν διεξάγονται διαπραγματεύσεις περὶ συνάψεως συμμαχίας ἐπιθετικῆς καὶ ἀμυντικῆς.

Ὁ «Κήρυξ» τῆς Ν. Ὑόρκης» βεβαίει, ὅτι ὁ Κήρυξ τοῦ Μαυροβουνίου θὰ ἐπισκευθῇ ἐντός τοῦ ἔτους τὸν πρίγκηπα Φερδινάνδον καὶ τὸν βασιλέα Ἀλέξανδρον. Φαίνεται, ὅτι πρόκειται περὶ σχεδίου γάμου μεταξὺ τοῦ πρίγκηπα Φερδινάνδου καὶ τῆς πριγκηπίσσης τοῦ Μαυροβουνίου Σενίας καὶ περὶ συμμαχίας μεταξὺ Βουλγαρίας Μαυροβουνίου καὶ Σερβίας.

Τηλεγραφουῖν ἐκ Νίσσης, ὅτι ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδος ἐπισκέψθη τὸν βασιλέα Ἀλέξανδρον τῆς Σερβίας καὶ ἐγένετο δευτὸς μετ' ἐκτάκτου συμπανθείας. Τὸ πλῆθος φρονητικῶς ἐχρηματώσαν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας.

Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐδήλωσεν εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς ἀποικίας τοῦ Ἀκρωτηρίου ὅτι εἶνε ἀπλῶς ἀδύνατον νὰ ἀποστείλῃ νέα στρατεύματα εἰς τὴν Ν. Ἀφρικήν. Ἡ Κυβέρνησις ἐν τῇ ὁλοσῶς τῆς ταύτης ὑπολογίζει ὅτι αἱ ἀποικίαι τῶν Ἀκρωτηρίων τῆς Αὐστραλίας καὶ τοῦ Καναδά ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀναλάβωσι διὰ τῶν ἰδίων τῶν δυνάμεων τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς ἐκστρατείας καὶ νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τὸν ἀγῶνα. Αἱ 25,000 ἀνδρ., τὰς ὁποίας ζητεῖ ὁ Κίτσε-νερ πρὸς ἐπιτυχὴ ἐξακολουθήσιν τοῦ πολέμου εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐρεθῶσι διότι τὰ ἀποτελέσματα τῆς στρατολογίας εἶνε ἐλάττωτα.

Τὸ «Ντὶλν Μαίλ» δημοσιεύει τηλεγράφημα ἐκ Πρωτοπόλεως περὶ ἐπιτυχίας τῆς Ρωσικῆς πολιτικῆς ἐν Κίνᾳ. Ἡ Ρωσσία ἐδήλωσεν ἤδη εἰς τὴν Σινικὴν Κυβέρνησιν ὅτι παραιτεῖται τοῦ μεριδίου τῆς ἐκ τῆς πολεμικῆς ἀποζημιώσεως ὑπὸ τὴν ὁρὴν νὰ παραταθῇ ἐπ' ἀόριστον ὁ χρόνος τῆς αἰονεῖς ἐκμισθώσεως τοῦ λιμένος τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ καὶ νὰ περιληφθῶν εἰς τὴν δίκτυον τῶν Ρωσικῶν σιδηροδρόμων ὡς ἰδιοκτησία τῆς Ρωσσίας, οἱ σιδηροδρόμοι τῆς Μαντζουρίας, οἵτινες μετὰ παρέλευσιν 90ετίας θὰ περιήρχοντο εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς Κίνας. Ἡ Σινικὴ Κυβέρνησις διετάξε τὸς πληρεξουσίου τῆς νὰ ὑπεγράψωσι τὴν διακάνωσιν τῶν Δυνάμεων.

Νεώτεροι εἰδήσεις ἐκ τῆς ἐπαύλειος τοῦ κόμητος Λέοντος Τολσῶι βεβαιοῦν, ὅτι ὁ μέγας συγγραφεὺς ἀσθενεῖ καὶ πάλιν βαρέως. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρωσσίας διεθέσας πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Αὐτοκρατορίας ἐγκύκλιον διαταγὴν ἀπαγορεύσαν τὴν τελευτὴν μνημονίων καθὼς καὶ τὴν θρησκευτικὴν κηδεῖαν ἐπὶ τῷ θαλάτῳ τοῦ Τολσῶν συνετελεσθῇ ἐπὶ αὐτοῦ τῆς Ἑκκλησίας τὸ ὅποιον φέρει ἐπ' αὐτοῦ ὁ συγγραφεύς, ὅστις ἐγράψεν ἀναγνίστων τῶν ὁργμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΕΣΩΤΕΡΙ

Τριχκάλοις ονομαζομένων κ. Θεμιστοκλῆς Δ. Σεκαρῆς μετέφερε τὸ κατάστημά του ἐκ τῆς θέσεως Ἐμπορικῆς τῆς πόλεως ταύτης εἰς τὴν θέσιν Καμαρίσια ἐναντι πανδοχείου Ἀναστ. Ντέρχ.

— Ὁ ἡμ. φίλος κ. Ἀθαν. Κ. Διούμας διηγήτορας ἀπέστειλεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐν Εὐαγγελίῳ χειρόγραφον ἐπὶ μεμβράνῃς τῆς 15 π.μ. ἐκατονταετηρίδος. Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο θ' ἀποσταλῇ εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρίαν.

— Ὁ ἐκ Μεσσηνίας τῆς Ἡπείρου καλλιπλοῦς νέος κ. Γεώργιος Χατζηγεωργίου φαρμακοποιὸς ἐν Φαρσάλοις, ἤρουνθαι κατ' αὐτὰς ἐν Τριχκάλοις μετὰ τῆς εὐ. ἡγμένης, καλλιμόρφου, χαριτοδότης καὶ πολυφώνου δεσποινίδος Εὐαγγελίστης Ν. Τσαλαμάτη ἐκ τῆς ἀριστοκρατικῆς καὶ σημαίνουσας ἐν Μεσσίῳ καὶ Τριχκάλοις οἰκογενείας. Τῷ εὐαριστώφιν ζεῖν εὐχόμεθα ταχεῖαν στέψιν.

Κ. Ζ. Κ. Σ.

— Εἰς Πραιτώριον τῆς Ἐλαστίωνος ἀπεβίωσεν ὁ ἐκ Σαμναρῆς Νικόλαος Χατζῆ Πυρρος γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ ἐν Τριχκάλοις δικμύοντος ἱατροῦ φίλου κ. Δημ. Οἰκονόμου ἐν συλλυπούμεθα ἀπὸ καρδίας ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς ἐπὶ τῷ νέῳ ἀτυχίματι ὅπερ ἐνέσκηψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Ἡπείρῳ ἡ Πανάγιω Δ. Ρώση, μήτηρ τοῦ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Ζήκου Ρώση καὶ Στεφ. Ρώση ἡ μακαρίτις ἡτο πρότυπον χριστιανικῆς ἀρετῆς, συζύγου καὶ μητρός. Ἀπασα ἡ ἐπαρχία Ἰσακκοβίτης Ἰωαννίνων ἡθάνθη ἄφ' αὐτῆς.

ΔΡΥΙΝΟΠΟΛΙΤΙΚΑ

Ἱστορικὴ περιγραφή τοῦ Λαμπόδου καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ Βασιλικοῦ ναοῦ

ὑπὸ Νικολ. Γ. Μυστακίδου

Ἐκ Δρεβιανῆς τῆς Ἡπείρου

(Ἰδαι συνέχεια εἰς προηγούμενον φύλλον)

Τοιαῦται πανηγύρεις μετὰ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰσὶ καὶ εἰς ἄλλα μέρη καθὼς εἰς τὴν Σωρωνείαν, Ρίπεσιν, Δίβρην (α) Μονὴν Κατούνης κ.τ.λ. πάντα ταῦτα τὰ μέρη ἐορτάζουσι καὶ πανηγυρίζουσι τὴν 8 Ἰουλίου καὶ ἀποκαλοῦσι τὴν πανηγύριν ταύτην «Λάμποδον», μάλιστα ὡς σώζεται φράσις ἡ λέξις μετὰ τοῦ λαοῦ ἀφορῶσα τὴν πανηγύριν ταύτην ὡς π.χ. μετὰ τοῦ λαοῦ τῶν ἐπαρχίων διεσώθη ἡ φράσις «Ταῖλαμποδον», λεγομένης ταύτης ὅταν πρόκειται νὰ γείνη χρῆσις τῆς ἐορτῆς καὶ πανηγύρεως, οἷον, μεθαύριον Ταῖλαμποδον θ' ἀγοράσωμεν ἢ θὰ πωλήσωμεν τι ἢ μεθαύριον Ταῖλαμποδον, ἂν εἴμεθα καλὰ θὰ πηγαίνωμεν εἰς Ρίπεσιν ἢ εἰς τὴν Παραμυθίαν κ.τ.λ. Πῶς προήλθε τὸ ὄνομα Λάμποδον ἐν Παραμυθίᾳ, Σωρωνείᾳ καὶ ἄλλαχού; Ποῖον τὸ πρῶτον ἐξ οὗ τὸ δεύτερον, τρίτον καὶ τέταρτον;

Τί λοιπὸν ἤθελε τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τὰ ἀπέχοντα πολὺ μακρὰν; Τὸ δ' ὄνομα Λάμποδον μετεδόθη τοῖς μέρεσι τούτοις ἐκ τῆς ἐν Λαμπόδῳ μεγάλης ἐκεῖσε πανηγύρεως, ἴσως μάλιστα ἐν καιροῖς τῶν διωγμῶν τῶν κατοίκων, ἐξ ὧν, ὡς λέγεται, πρὸ 800 περὶ τοῦ ἐτῶν, οἰκογένειαι τινες μετηγάστεισαν αὐτόθεν εἰς διάφορα τῆς Ἡπείρου μέρη, εἰς ἃ ἀπετέλεσαν κοινότητες καὶ πανηγυρεῖς μετὰ τὸ αὐτὸ τῆς πατρίδος τῶν ὀνομα διατηρήσαντες ἐν αὐταῖς καὶ τὰ αὐτὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα, ὡς καὶ οἱ τοῦ Κάτω Λαμπόδου (β) τῆς Τεπελένης κάτοικοι εἶνε ἀποικία ἐκ τοῦ Ἀνω Λαμπόδου τῆς Δροπόλεως μεταναστεύσασα πρὸ τῆς ἰδ. ἐκατονταετηρίδος. Ομοίως καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1430—1490 κάτοικοι τινες ἐκ τοῦ Ἀνω Λαμπόδου μετηγάστεισαν, τίς οἶδε διὰ ποίαν αἰτίαν, εἰς Θράκην, Μακεδονίαν καὶ Ἰταλίαν καὶ ἄλλας χώρας καὶ ἔκαμαν ὅσον νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ κανεὶς ὀπίσω νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν πατρίδα καὶ μία οἰκογένεια ἐξ ἐκείνων «γὰρ» πιστεύομεν νὰ ἐκαλεῖτο ἐπέστρεψεν αὖθις εἰς τὴν πατρίδα καὶ διατηρεῖται τὸ ὄνομα αὐτῆς καὶ δίδουν εἰσέτι εἰς αὐτὴν κάποιαν κατάραν. Ὁ δὲ τίμιος Σταυρὸς ἐσώθη εἰς τὴν Μονὴν Προφήτου Ἡλίου τῆς Στεγοπόλεως, διότι εἰς ἱερὸς ὁμοῦ μετὰ τὸν Σταυρὸν κατέφυγεν ἐν αὐτῇ τῇ Μονῇ.

(α) Πλησίον τοῦ Ἀσκηταρίου εἰς θέσιν «Χαλίκα» νομαζομένην ὅπου σώζεται καὶ νῆος τιμώμενος ἐπὶ τῷ Γενεσίῳ τῆς Θεοτόκου.

(β) Πατρίς τοῦ ἀειμνήστου Ζάππα τοῦ τὰ Ὀλύμπια ἐν Ἀθήναις συστήσαντος.

λύπη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοιαύτης ἐναρέτου δεσποίνης. Εἴη ἀγῆρως ἡ μνήμη αὐτῆς.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Κ. Ἀλεξάνδρου διὰ τὰ βιβλία περὶ ὧν μᾶς ἐγράψατε ἀπηγγέλαμεν ἀμέσως καὶ πιστεύομεν νὰ ἐλάβετε ἐπιστολὴν ἡμῶν — Δ. Πάτρας ἐλήφθη ἐπιστολή σας, γράφομεν. — Δ. Γ. Λαβρίου ἐλήφθη ἀποσταλῆσαι συνδ. σὺν σὺν γράφομεν. — Β. Μ. Μενόφι Ἀθ. Κ. Πόρτ Σαῖτ' συνδρομή σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. Γ. Δ. Καρδαρά Σας ἀπηγγέλαμεν εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν. ὅτι σὰς ἀποστείλωμεν καὶ κατάλογον. Κ. Σ. Καρία. Βιβλία σὰς ἀπεστείλωμεν. Σας γράφομεν καὶ διὰ τὰ ἄλλα. — Η. Π. Μανούρα. Ἐλάδομεν ἐπιστολὴν σας καὶ ἀπαντῶμεν εὐχαριστοῦμεν διὰ φροντίδας.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανᾶ

Ὅδῳ Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου κατὰ τὴν ἀπίστευτον προθυμίαν ζηλευτῆ Γίμναι ἀκαχωνίσται εἶνε τὰ μόνυ συστατικά διὰ τὸ λαμπρὸν οὐαο κούρεο. Πωλεῖται ἐν αὐτῷ πούδρῳ Ζακύνθου.

Ἡ πανηγυρίς αὕτη καλεῖται, ὡς εἰρήκαμεν, «Λάμποδον», ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία τῆς χώρας ἥς αἱ σχέσεις θέλουσιν ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ ἐκτεθῇ. — Εἰς τὸ «Τοσλοπέκ» χωρίον τῆς Μακεδονίας ὑπάρχει Μονὴ «Ζάμπει» ὀνομαζομένη, ἐν ἣ κατ' ἔτος τὴν 8 Ἰουλίου γίνεται ἐμποροπανηγυρίς «Λαμποδοροδίτσα» καλουμένη, ἥτις σλαβικῶς σημαίνει «Παναγιοπούλα» ἢ Μικρὰ Θεοτόκος. Εἰς καὶ σήμερον πολλοὶ οἵτινες τὴν ἐορτὴν ταύτην (8 Ἰουλίου) ὀνομάζουσι «παναγιοπούλα» (α). Ἡ ἐν Λαμπόδῳ πανηγυρίς ἐξηκολούθει σχεδὸν μέχρι τοῦ 1840, ὅτε ἐνεκα καταχρίσεων ἰδία τῆς μέθης εἰς ἣν παρεδίδοντο πολλοὶ ἐκ τῶν ξένων κατηργήθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον παντελῶς. Ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Λαμπόδου μετέβαινον σωρηδὸν προσκηνηταί, οἵτινες προσέφερον διάφορα πράγματα καὶ διαφόρους θυσίας, ἥναπτον κανδήλας καὶ κηρία, ἥναπτον δὲ καὶ οἱ ἀσθενεῖς κηρία μεγάλα ἴσα μετὰ τὰ ἀνάστημά των. Τινες δὲ περιτρογύριζον τὸν ναὸν μετὰ κηρία μεγάλα ὡς καὶ σήμερον ἐν Σωρωνείᾳ καὶ ἄλλαχού. (β) Τὰ ἔτη ἐκεῖνα οἱ ἄνθρωποι ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ, μετέβαινον εἰς τὰς πανηγυρεῖς μετὰ ταπεινὰ ἐνδύματα ἥναπτον κανδήλας, κηρία καὶ κάθε ἄλλην θυσίαν ἀνυπόδοις ποσὶ. Πλὴν τούτου ἡ πανηγυρίς αὕτη ἐκέκτητο καὶ πανυγορικὸν μέτρον (μόδιον), δι' οὗ ἐσταθμίζοντο τὰ ἐν τῇ αὐτῇ πανηγύρει πωλούμενα διάφορα καὶ τὰ ἐκ τούτου εἰς πρᾶττόμενα δικαιώματα παραλαμβάνοντες οἱ ἐπίτῃδες διωρισμένοι ἐπίτροποι ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ναοῦ τούτου. Τὸ μέτρον τοῦτο εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου, ἡ δὲ κατάργησις ἐγένετο ὁμοῦ μετὰ τὴν πανηγύριν. Λεῖψανον δὲ τούτου ἐσώζετο μέχρι τινὸς τὸ τοῦ Λυμποχόβου «σοινίκα» ὀνομαζόμενον. Χάριν οὖν τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ Τρισολβίου Εὐλίου τὸ χριστιανικὸν τοῦ τόπου πλήρωμα ἔλαβε θεοσκευτικὴν τροφήν, νέαν ζωὴν, νέαν ὑπαρξίν καὶ νέαν δύναμιν. Τῇ ἀληθείᾳ ὁ ναὸς οὗτος ἀκτινοβολοῦσε καὶ μετὰ τὴν θανατοῦ αὐτοῦ ἐξήστραπτε καθὼς ἐξαστράπτει ὁ καθρέπτης ὅταν ἀντανάκῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Πράγματι, διότι ἐὰν ἐξητάσῃ τις ὑπὸ θεοσκευτικῆς ἐποψῆς, ἢ τὸ μόνον βυζαντινὸν κτίριον καὶ τὸ κυριώτερον ἐγκαλωπίσμα εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ὑψίστου ἐνεκα τοῦ ὁποῖου οὐ μόνον ὁ ἄλλος τῶν ἀνθρώπων ἠύξηνεν ἀλλὰ καὶ ἡ χώρα αὕτη ἐκαλλωπίσθη. Ἡ λέξις Λάμποδον σλαβικῇ ἢ ἑλληνικῇ ἐστίν; ἐξετάσωμεν ἀκριβῶς αὐτήν, ὅπως ἀνεύρωμεν τὴν ἀλήθειαν, καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην παρατήρησιν τῆς λέξεως ταύτης ἀναφαίνονται σημεῖα ἑλληνικῆς αὐτῆς καταγωγῆς ἐκ τοῦ ῥήματος

(α) Καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι Δρεβιανῇ ἦν πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν ἐκκλησία τις «Παναγιοπούλα» ὀνομαζομένη, πανηγυρίζουσα τὴν 8 Ἰουλίου, ἥς τὰ εἰρηπια σώζονται πέραν τοῦ λόφου Ἀδήμητρος εἰς θέσιν «Παληροδοστάν» ἐπικαλούμενην.

(β) Ἰδὲ ἐκκλησιαστ. Ἀλήθειαν. Ἀριθ. 30 Ἰουλ. 7. 1899 διατριβὴ Ν. Γ. Μυστακίδου.

ΕΞΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Ἐμπροσθεν τοῦ νεοδμήτου μεγάρου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, οἰκίας Μελά, Δημοτικοῦ Θεάτρου (Συγγροῦ) καὶ Δημομαρχίας.

Τὸ ἄνω Ἐξοδοχεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ δέκτου καὶ δραστηριωτάτου νέου κ. Γεωργ. Ν. Κουτσονίκα Ἡπειρώτου, καὶ εἰς ὥραία θέσιν εὐρισκόμενον, ἐτχάτως δὲ ἀνακαινισθὲν κατέστη τὸ κέντρον τῶν ἐν Ἀθήναις διατριβούντων Ἡπειρωτῶν. Πάντες δὲ οἱ ἐπισκεπτομένοι αὐτό, θέλουσι εὖρεϊ πρόθυμον περιποίησιν καὶ μοναδικὴν ὑπόλαυσιν χάριν τῶν εὐσέρων καὶ μαγευτικῶν ὁματιῶν του, ἅπερ εἶναι διὰ τὴν θορυβὴν περίοδον περιζήτητα ἐν Ἀθήναις. Οἱ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντες ξένοι καὶ Ἡπειρώται ἀς τὸ ἐπισκεφθῶσι καὶ θὰ δοκιμάσωσιν.

λάμπω, ὅπερ παρήχθη ἐκ τῆς ἐλάμφσεως τοῦ ναοῦ ἢ τοῦ τιμίου καὶ ἁγίου Εὐλίου, τὸ ὅποιον καθ' ἅπασαν τὴν Ἡπείρου ἐλαμψεν καὶ λάμπει εἰς αἰῶνας ἡ δὲ κατάληξις βον εἶνε ξένη προσκεκολλημένη σημαίνουσα μέρος ἢ τόπον ἢ χωρίον, καθ' ὃ ἐλαμψεν ἡ χάρις τοῦ Κυρίου. Καθ' ἡμᾶς ἡ λέξις αὕτη πιθανώτατα οὕτω ὠνομάσθη, διότι πολλὰ ἐν Ἡπείρῳ καὶ ἄλλαχού ὀνόματα μετεβλήθησαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ δυσκόλως δύνανται νὰ προσδιορισθῶσιν, ὡς καὶ πολλὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα ἔλαβον τὴν κατάληξιν Τσα, θον κ.τ.λ. ὡς Λενίτσα, ἐκ τῆς Ἑλένης, Μηλίτσα, ἐκ τῆς μηλέας, Χόρμυθον, ἐκ τοῦ χόρμου, Κουμάνοδον, ἐκ τοῦ Κουμάνου, Λυμποχόβον, ἐκ τοῦ Λυμποχίου καὶ Ὀλύμπου καὶ Ὀλυμπίου. Ὀλυμποχόβον καὶ συγκεκομμένον Λυμποχόβον. Γράμποδον καὶ Γραμποδίτσα. (α) Ἀναφέρονται δὲ πολλὰ Λαμποδοῦ καὶ κατὰ θηλικὸν τύπον Λαμποδίτσα, Λαμποδοροδίτσα, ἣν ἀνεφέραμεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, καὶ Λαμποδίτσα καὶ τροπή τοῦ α εἰς υ Λυμποδοῦ καὶ Λυμποδοῦ. Εἰς τινὰ δὲ ἐποχὴν ἐκαλεῖτο «Λάμποδον Μαζατᾶ», διότι οἱ κάτοικοι κατοῖν τοῦ Ὀλυμπίου δὲν ἦσαν αὐτόχθονες εἰμὴ ἀποικοὶ ἐκ διαφόρων τῆς Ἰλλυρίας μερῶν, ἐξ ὧν καὶ ἡ λέξις «Μαζατᾶ» μά ζ ε υ μ α, συνάθροισις κ.τ.λ. Πάντα ταῦτα δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι παρήχθησαν ἐκ τοῦ πρὸ Χριστοῦ κυριαρχήσαντος τοῦ τόπου τούτου Ὀλυμπίου υἱοῦ Στράτωνος, περὶ οὗ λέγεται ὅτι οὐ μόνον τὴν πρωτεύουσάν τῆς ἡγεμονίας του μετέφερεν εἰς τὸ Ἀνω Λάμποδον ἀπὸ τῆς Τρανοσίσταν ἀλλὰ καὶ φρούριον ἀνήγειρεν ἀπὸ ὀγκωδεστάτους λίθους εἰς τραχεῖαν καὶ ἀπόκρημνον θέσιν, τὸ ὅποιον μετὰ ταῦτα ἀνακαίνισεν ὁ Μέγας Ἰουστινιανός. Τὸ ἐν ἐρείπιοις τοῦτο διασωζόμενον φρούριον ἀποκαλοῦσιν σήμερον ἡ μὲν Κάτω Χώρα «καλλιά» ἢ δὲ ἐπάνω χώρα «παλινόκαστρον» ἐνίοτε δὲ καὶ παλινόκαστρον, εἰς ὃν κατέφυγε γυνὴ τις ἐγκυὸς, ἥτις ἦν, κατὰ τινὰ ἐγγύριον παράδοσιν, ἡγεμονίς καὶ εἶχε τὴν ἐδρὰν τῆς εἰς Σαρακηνίستان, ἐν ἣ σώζονται ἐρείπια «Γέρμα» ἐπικαλούμενου, καὶ ἐδιώχθη αἰφνιδίως τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ἐν Ἀνω Λαμπόδῳ παλινόκαστρον, ὅπερ τότε ἤμας, καὶ μόλις ἐπλησίασεν ἐφώναζε μεγαλοφώνως.

Ἀνοῖξε πόρτα ἀνοῖξε
ἀνοῖξε τῆς ὀρφανῆς
γιατ' εἶμαι γκαστωμένη
καὶ ὅσον μὲν μου
ἔσ' ὅσον ἀνοῖξ' καὶ νὰ μὴ
ἐγέννησε παιδί.

(ἀκολουθεῖ)

(α) Θέσις ἐντὸς τῆς κόμης ταύτης οὕτω καλουμένη, ὡς καὶ ἑτέρα ἀκαμίνον ὀνομαζομένη.